

thức để theo dõi từng giờ, từng phút những biến chuyển trên khắp thế giới.

Ông nhằm đọc bản dịch bức mật điện do nhân viên của Sở từ Mạc tư khoa gửi về :

« Bản dịch mật điện nhận được hồi 12g5, giờ Sài Gòn của Z: 754.

« Trần trọng phúc trình là cách đây hai hôm, thi thê bác sĩ H. nh: khoa học phát minh tia sáng giết người. được khai quật cho luật y khám nghiệm. Cuộc giải phẫu diễn ra trong bệnh viện riêng của Smerch tại Mạc tư Khoa.

Tin này được nhà chức trách Sở viết giữ kín. Không báo nào đăng tin, kể cả tờ Sự Thật. và thông tấn xã Tắt, trong đó, bác sĩ H. có nhiều bạn hữu.

« Tôi biết tin do một nhân viên nh: trùng trong sở Hành chính Smerch báo cáo. Cho đến phút này, tôi chưa tìm ra nguyên nhân của vụ quật mỗ. Theo báo cáo của nhân viên nh: trùng thì tướng Grubo (1), đích thân hạ lệnh khám nghiệm xác chết là vì cách đây một tuần, nhân một hội nghị các chuyên gia thần kinh hệ Sở viết, một nhà bác học đã tiết lộ là bác sĩ H. không thể từ trần về chứng não xung huyết. Nhà bác học này còn nói thêm là một số đạn độc được có thể tạo ra triệu chứng não xung huyết trong người nạn nhân. Hiện nay, Smerch vẫn dùng súng bắn đạn độc được để ám sát, và nạn nhân cũng bị máu tắc nghẽn trong óc, như bác sĩ H.

(1) Tướng Grubo là lãnh tụ Phản gián Sở viết, yếu nhân khét tiếng của cơ quan Smerch, hiện còn sống ở Mạc tư khoa.

«Nửa ngày sau khi thi thê được khám nghiệm lại, nhân viên của tôi nhận thấy xe của mật vụ KGB đến tòa nhà của cố bác sĩ H. nơi bà Mona trú ngụ trước ngày xuất ngoại.

« Căn nhà này hiện do một bà con bên nội bác sĩ H. ở. Sau đó, mật vụ KGB mời một số người trong nhà về trụ sở hỏi chuyện. Phòng Cảnh sát và Khám phá Hóa chất của KGB cũng phái nhân viên đến lấy dấu tay và khám nghiệm vết tích.

« Căn cứ vào những sự việc kể trên, tôi có thể kết luận rằng dịch bắt đầu nghi ngờ về cái chết của bác sĩ H.

« Nhận thấy tin này rất quan trọng nên tôi áp dụng kế hoạch truyền tin PO. »

Buong tờ giấy xuống bàn, ông Hoàng chăm điều xi-gà mới. Ông vừa đọc xong một bản án tử hình ... Bản án tử hình đối với Thu Thu và Lisa..

Thường lệ, nhân viên của Sở tại Mạc tư khoa, cũng như ở sau bức màn sắt chỉ được gửi về những bức điện rất ngắn, có đọng trong một phút. Quá 60 giây, cơ quan tầm đài của Phản gián có thể khám phá ra.

Bức điện về vụ bác sĩ H. dài 3 trang giấy chuyển đi đúng 4 phút, nghĩa là 240 giây mới hết. Nghĩa là ngoài thời hạn an toàn đã định. Muốn khỏi bị Phản gián tìm ra, nhân viên của ông Hoàng phải áp dụng kế hoạch PO.

PO — theo từ ngữ riêng của sở Mật vụ — là điện dài chỉ được xử dụng một lần.

Loại máy này lớn bằng hộp bánh bích quy —

Lu. Trước hết, nhân viên dịch bức điện ra mặt mã. Rồi đánh di, bằng cần mã tự trong máy. Song bức điện này không được truyền đi thẳng mà là được thu vào băng kim khí. Bộ trí xong xuôi, điệp viên vận kim đồng hồ, hẹn giờ, phút, cho băng kim khí được phát âm.

Rồi điệp viên thân nhiên rút lui. Với phương pháp PO, điệp viên muốn đánh điện ở đâu cũng được. Có thể y mang hộp PO vào công viên, giấu trong bụi rậm rồi bỏ trốn. Hoặc đem vào rạp chiếu bóng... Đến khi Phản gián tìm ra, đồ xô tới bắt thì chỉ còn một đồng sắt nát bấy.

Vi máy PO được gắn một ngòi nổ đặc biệt khi bức điện được truyền xong thì máy tự động nổ tung.

Ông tổng giám đốc thở dài nhẹ, cất tờ giấy đánh máy vào cái bia cứng màu vàng. Bức điện của nhân viên Mạc tư khoa liên quan chặt chẽ đến công tác của FR-234 ở biên giới Lào-Việt.

Trước mặt ông, bản phúc trình mới nhất của hệ thống tình báo ở phía bắc vĩ tuyến 17 đã được để sẵn từ nửa đêm. Ông đã đọc đi, đọc lại nhiều lần, đến nỗi thuộc lòng từng chữ. Và để chú ý thêm, ông gạch bút chì xanh dưới những chữ quan trọng.

Bức điện này được trình ông đúng 12 giờ khuya. Giờ thủ đô Saigon đã ngủ say, trừ dân ăn chơi, gian phi, nhân viên an ninh và ông tổng giám đốc già nua của sở Mật vụ.

Người gửi là Z. 30 tức « Anh Cả » Triệu Dung, trưởng hệ thống tài ba, đức độ mà ông định triệu về thay thế trong trường hợp ông lâm bệnh hoặc từ già cõi đời.

Triệu Dung rất giỏi về tổ chức. Sau nhiều trận lũng bắt ghê gớm, địch đã phá vỡ được phần lớn cơ sở của ông Hoàng ở miền Bắc. Triệu Dung chỉ cần hoạt động trong vòng nửa năm là phục hồi được hết, ngoài ra lại còn mở rộng thêm.

Nội dung bức điện của Triệu Dung như sau :

« Z. 30 kính gửi HH »

« Tiếp theo hai báo cáo 165 và 166, xin trình rằng điệp viên 47 đã cắn lưỡi chết trong nhà giam, vào lúc 8 giờ tối nay, không chịu khai nửa lời. Dầu sao tôi vẫn có cảm tưởng là có sự trục trặc. Xin Trung ương áp dụng biện pháp dự phòng và tiếp cứu cần thiết. Sẵn sàng đợi lệnh trên tần số cấp cứu đặc biệt. »

Tần số đặc biệt là phương pháp truyền tin qua trung gian vệ tinh viễn thông. Biết địch tăng cường theo dõi, Triệu Dung tạm thời bỏ phương pháp truyền tin bằng điện đài thông thường.

Triệu Dung vốn là một thủ lĩnh làm nhiều, nói ít. Xưa nay chàng rất thận trọng. Nếu tình hình chưa căng thẳng cực độ, chàng chưa dùng tần số đặc biệt.

Nếu vậy, tất Thu Thu bị nguy rồi...

45 là bí hiệu của Bilét, sĩ quan an ninh KGB ở Hà-nội, kiêm điệp viên CIA. Bilét là người được Triệu Dung phái tới biệt thự đường Cửa Đông tiếp xúc với Thu Thu và Lisa.

Kế hoạch đưa nữ bác sĩ Móna ra khỏi Bắc-Việt được thi hành đúng ngắc, không chậm một phút đồng hồ.

Tuy nhiên...

Đúng giờ đã định, chiếc tiềm thủy đình xi gà

lợi hại của sở Mật vụ từ ngoài khơi biển Nam Hải, quay mũi, trực chỉ bãi biển Sầm sơn. Từ ngày Nam-Bắc chia đôi, Đồ sơn biến thành trung tâm dưỡng sức của cố vấn ngoại quốc, thì Sầm sơn là bãi biển duy nhất được thưởng dân tới ở.

Đọc chân núi đá, nước rất sâu và đục, tiện cho tàu ngầm lặn vào nên nhà chức trách địa phương đã thiết lập một hệ thống phòng vệ vô cùng cẩn mật gồm lưới thép gắn thủy lôi, một đơn vị giang đĩnh tuần tiêu trang bị ống viễn kính, đại bác hồng ngoại tuyến, và máy móc thăm dò tàu ngầm tân tiến. Trên bãi cát, nhiều công sự bê-tông cốt sắt được xây cất, với một lữ đoàn bảo vệ và chó bet-giê được huấn luyện đặc biệt. Ngoài ra, tại Hòn Ng, một hải đảo nhỏ cách thị trấn Sầm sơn không xa, còn có một đại đội người nhái, đêm ngày đặt trong tình trạng báo động.

Tuy nhiên, con tàu bí mật do ông Hoàng cử đi từ Nha trang đã lặng lẽ lườn dưới biển sâu, lọt qua cánh cửa nhỏ trở trong lưới sắt khổng lồ, tiến vào nội địa Sầm sơn, và nổi lên hồi 4 giờ sáng tại tọa độ A-16.

Như sở thiên văn đã tiên đoán từ trước, rạng đông hôm ấy trên biển Sầm sơn bị phủ kín dưới màng sương muối dày đặc và lạnh buốt. Lính gác co ro trong công sự bê-tông, không dám đặt chân xuống bãi cát, sợ nước và cát bị gió thổi bắn vào người như mũi kim đau nhói.

Hạm trưởng chờ đúng 30 giây đồng hồ thì nhận được tia đèn báo hiệu.

Cửa lên boong được mở ra, xuống cao su bập bênh trên mặt biển chờ theo 2 thủy thủ võ trang

bằng súng tiêu liên bắn không kêu thành tiếng, và có ống ngắm hồng ngoại tuyến.

● Khi trở lại hông tàu, xuống cao su chở một cái bọc dài, Y sĩ trong tàu vội mở ra : bên trong nằm thiêm thiếp một người đàn bà đẹp.

Hạm trưởng và thủy thủ không biết thiếu phụ này là ai.

Một giờ sau, tìm thủy đĩnh ra giữa biển rộng, và rẽ sóng nhỏ lên.

Trên hải phận quốc tế, một chiếc thủy phi cơ trắng xóa, không đeo phù hiệu nước nào, từ hướng nam bay vù tới, hạ xuống bên cạnh tìm thủy đĩnh.

Một thanh niên cao lêu nghêu, khuôn mặt xương xẩu, mắt sáng như sao, dáng đi nhanh nhẹn, từ phi cơ thoăn thoắt trèo sang boong tàu, bắt tay hạm trưởng.

Hạm trưởng không biết thanh niên này là ai. Nhưng đối với người quen với xã hội điệp báo thì y là Lê Diệp, chàng « sếu vườn » của sở Mật vụ.

Lê Diệp được lệnh chở Mông tức tốc về Sài-gòn. Phải, thiếu phụ nằm trong bọc vải được khênh xuống tàu là nữ bác sĩ Mông, vợ cố bác sĩ H... nhà thông thái đã phát minh ra phi thuyền không gian chứa tia sáng giết người.

Mông được đưa về miền tự do.

Nhưng kế hoạch của ông Hoàng đã bị trục trặc. Triệu Dung đã báo cáo chi tiết trong một cuộn băng nhựa đặc biệt, bỏ trong hộp sắt nhỏ buộc vào cổ tay Mông. Băng ghi âm này nhỏ như sợi tóc, bằng kim khí riêng, thu và nghe cũng bằng máy riêng (1).

(1) Loại máy ghi âm đặc biệt này không được bày bán trên thị trường.

Ông Hoàng vặn nút trên bàn.

Nút này mở máy thu phát âm đặc biệt. Từ cái hộp hình chữ nhật, nhỏ bằng gói thuốc lá, tiếng nói rần rỏi của Triệu Dung văng ra, nghe rõ mồn một :

...Thưa, tôi xin báo cáo tiếp...Thu Thu lên đường sang Gia lâm, đúng với dự tính.

45 chờ phi cơ cất cánh mới trở lại Hà nội. Hiện tôi chưa biết Thu Thu đi đâu, nhưng chỉ nội ngày mai là biết.

Tôi đón 45 ở một địa điểm gần bót cảnh sát Hàng Đậu, rồi cùng 45 về tòa nhà dành cho Thu Thu trú ngụ ở đường Cửa Đông. 45 vào được 10 phút rồi quay ra.

Tôi hỏi vào làm gì thì 45 cho biết là để thanh toán nốt mấy tên lính an ninh Sô viết. Sở dĩ 45 phải hạ sát bọn lính vì sợ bại lộ. Dường như hồi tới 45 đã để lại một vài cử chỉ hờ hênh. 45 không nói rõ là có cử chỉ hờ hênh nào, song tôi nhận thấy nét mặt anh rất dăm chiêu và lo lắng.

45 đi với tôi tới căn phòng của anh, cuối đại lộ Lý thường Kiệt. Lẽ ra tôi vào cùng để uống rượu cho ấm bụng trước khi vượt gần 200 cây số từ Hà nội về Thanh hóa. Linh tinh thấy chuyện bất tường, tôi yêu cầu 45 đi thẳng, đừng vào nhà nữa.

Nhưng 45 từ chối. 45 cần từ biệt một người bạn gái. 45 thường tỏ ra mềm yếu đối với phụ nữ đẹp. Từ lâu, 45 sống chung với người yêu cũ của một đại tá Phản gián Bắc Việt. Sống chung như vậy có lợi là 45 khai thác được một số tin tức. Nhưng lại có cái hại là bị dè dặt, và bất thần có thể

bại lộ vai trò nhĩ trùng. 45 tự hào là không ai dám đụng tới anh, sĩ quan An ninh, đội quốc tịch Sô viết.

Sau nửa giờ không thấy 45 ra nên tôi rất sốt ruột. Định ninh 45 còn quyến luyến tôi ráng chờ một lát nữa.

Sự thật 45 bị bắt. Tôi định tiến vào nhà, trèo lên lầu để gặp 45 thì một cánh cửa sổ trên gác được mở hé. Ánh điện hắt ra ngoài, rồi tôi nghe tiếng thét lớn bằng Nga ngữ của 45. 45 nói rằng « các anh không có quyền bắt tôi ». Tiếp theo là tiếng lóng của Anh ngữ. 45 dùng tiếng lóng cốt không cho Phản gián hiểu nghĩa. Anh nói là bị nội phản, và yêu cầu tôi đi ngay, anh ấy chịu chết mà không cung khai.

45 thét lớn mấy tiếng thì một người đàn ông lực lưỡng nhảy tới ôm ngang lưng. 45 đánh hấn bật ra, thì người thứ hai đã quặt cánh tay anh ra sau lưng.

Tôi không hiểu tại sao mặt vụ Sô viết lại khờ khạo đến thế. Họ đã khờ khạo cho 45 mở cửa để thông tin cho tôi. Họ lại khờ khạo xây lưng ra ánh sáng, biến thành mục tiêu ngon lành cho súng lục.

Tôi rút súng định bắn. Song tôi chợt nghĩ đến Mông, đến Thu Thu, đến nhiệm vụ của tôi hiện thời tại Bắc Việt. Tôi đành cất súng vào mình.

Và tôi lái xe vào Sầm sơn. Nhờ có thông hành đặc biệt của bộ trưởng Công an Lê quốc Thân, chứng nhận tôi là cố vấn Trung quốc nên dọc đường tôi không bị giữ lại...

Ông Hoàng gạt tàn xi gà vào cái đĩa lớn dằng diều mơ màng.

Cửa mở, Lê Diệp lồm liệt bước vào. Dưới ánh đèn đêm, mắt chàng sáng rực như mắt thiên thần. Đi bên chàng, người ta có cảm tưởng là không bao giờ lâm nạn.

Lê Diệp hỏi :

— Thưa, ông gọi tôi ?

Ông Hoàng đứng dậy :

— Phải. Anh sửa soạn xong chưa ?

Lê Diệp chưa vợ, và chưa có người yêu nên chẳng có gì để sửa soạn. Vì thế, chàng hỏi lại :

— Thưa, sửa soạn gì ạ ?

Ông Tổng giám đốc nhún vai :

— Đi với tôi.

— A, trông gì. Thời tiết còn xấu lắm. Sở Khi trọng cho biết đến sáng mai mới có hy vọng trời tốt.

— Anh liên lạc với phi công chưa ?

— Thưa rồi. Thiếu tá hoa tiêu cho biết là không dám đảm bảo an toàn.

— Dầu sao ta cũng phải đi.

— Thưa, tôi xin đề nghị tạm hoãn đến mai

— E không kịp nữa. Nguy đến nơi rồi. Tôi phải lên Vạn tượng đêm nay may ra còn cứu được mấy mạng người quan trọng. Và nhất là cứu được hàng trăm triệu con người ra khỏi hiểm họa kinh khủng của tia sáng giết người.

Lê Diệp ngó ông Hoàng, dáng điệu hơi sừng sốt :

— Thưa... thưa, ông định lên gặp Văn Bình phải không ?

Ông Hoàng rit một hơi xì gà, rồi nhả khói xanh um lên trần nhà, giọng lơ đãng :

— Anh đoán đúng đấy.

Giọng Lê Diệp chứa đầy băn khoăn :

— Thưa, tôi sợ...

Ông Hoàng xua tay :

— Anh yên tâm.

Lê Diệp vẫn lắc đầu :

— Theo chỗ tôi biết. Văn Bình đã trở thành nhà sư, ăn chay niệm Phật gần một năm rồi. Văn Bình đã tiếp đón Thu Thu một cách lạnh nhạt. Cách đây ba tuần. Nguyễn Hương gửi quà biếu mà Văn Bình không nhận. Cả thư của tôi cũng bị trả về. Hẳn ông đã biết tôi là bạn trai thân nhất của Văn Bình. Bạn gái thì là Nguyễn Hương..

— Hừ anh sợ Văn Bình không đi... Chẳng qua anh biết một mà chưa biết hai. Trước khi ra Hà Nội, Thu Thu ghé vào chùa, yêu cầu Văn Bình cùng đi, nhưng anh ta từ chối, song bay giờ anh ta sẽ không từ chối nữa.

Lê Diệp hỏi :

— Thưa ông vì sao ?

Ông tổng giám đốc xoa hai bàn tay rần reo, giọng thơ thới :

— Rồi anh sẽ biết.

Lê Diệp không dám hỏi gặng nữa. Chàng đã hiểu tính ông Hoàng. Khi ông muốn nói thì không hỏi cũng nói. Nhưng đến khi ông ngậm miệng thì cậy rằng ông cũng không hé nửa lời.

Ngoài vườn trời tối om như gần tết Nguyễn dân. Xa xa, thoáng lên những tia sáng yếu ớt và mệt mỏi của trung tâm thành phố.

Gió mạnh thổi vào, làm rặng cây đen thui,

trước bồn nước bần thiu reo lên những tiếng ào ào buồn tênh.

Nguyên Hương hết nhìn ra vườn lại nhìn ông tổng giám đốc, giọng lo lắng :

— Không khéo bão mất.

Ông tổng giám đốc không đề ; đến tiếng thở dài nào ruột của cô bi thur đứng tần ngần trên thềm biệt thự.

Lặng lẽ, ông trèo lên xe hơi. Đèn trong biệt thự đã tắt ngúm. Người ta phải tắt đèn vì không muốn xóm giềng biết là biệt thự còn rộn rịp giữa đêm hôm khuya khoắt. Và lại, phải tắt đèn để bảo vệ ông Hoàng. Dưới đèn sáng, nhân viên của dịch lảng vảng bên ngoài có thể hạ sát ông tổng giám đốc dễ ợt bằng súng trường lắp ống ngắm viễn kính.

Những giọt mưa lẩn tẩn bắt đầu rơi xuống. Rồi mưa lớn trút ào ào.

Mùi đất khô thấm nước xông lên ngạt thở. Tài xế mở quạt nước, tiếng động cơ kêu sành xạch, át tiếng máy êm ái, và tròn trịa của chiếc tờ-rắc-xông bề ngoài già nua và ọp ẹp.

Xe hơi phóng nhanh vào màn mưa. Ông Hoàng ngồi băng sau, nhỏ bé và gầy ốm. Lê Diệp đặt một tay lên đệm, sẵn sàng đối phó nếu nguy biến xảy ra.

Còn lại một mình trên bao lơn rộng thênh thang, không hiểu sao Nguyên Hương cảm thấy trống trải và buồn bã lạ lùng. Hơn ai hết, nàng biết rằng ngoài nàng ra, trong biệt thự còn rất nhiều người, những vệ sĩ bí mật, gần như là vô hình. ngày đêm túc trực dưới hầm, với những

dụng cụ phòng vệ tối tân, đủ sức đánh tan mọi âm mưu của địch.

• Song sự hiện diện của vệ sĩ đoàn chỉ làm tăng thêm vẻ lẻ loi của nàng. Bàng khuàng, nàng nhìn màn mưa dày đặc. Một lần chớp xẹt trong khoảng không mù mịt, tiếp theo là những tiếng sét ghê hồn.

Ruột rối như tơ vò, nàng nghĩ đến ông Hoàng, vừa thương, vừa phục ông già mảnh khảnh đã coi thường giông tố, thần nhiên trèo lên phi cơ ra ngoại quốc.

Trời mưa lớn ở ngoài.

Trời cũng mưa lớn trong lòng nàng.

Trong giây phút, nàng nhận thấy sự quanh quẽ thế lương của cuộc đời nữ điệp viên. Những bạn gái cùng tuổi với nàng đang hưởng hạnh phúc bên cạnh chồng con.

Nàng lại đẹp, lại học rộng hơn những bạn gái cùng tuổi. Tuy nhiên, nàng vẫn độc thân.

Bất giác, mắt Nguyên Hương mờ đi. Hai giọt lệ nóng hổi từ từ lăn xuống gò má. Nàng liên tưởng đến người nữ đồng nghiệp thân thiết đang đùa bỡn với Tử thần, gần biên giới Ai lao.

Nàng buộc miệng :

— Thu Thu.

★

★

★

Thu Thu kéo cao cổ áo cho đỡ lạnh. Nàng không ngờ giữa mùa hạ nóng bức mà trung tâm KX lại rét ngọt đến thế.

Từ lúc đại tá Sisumang cáo từ, nàng không chớp mắt được phút nào. Năm chân nàng trở dậy,

tắm rửa, thay quần áo rồi ra ngồi thật lâu trước lò sưởi và phích cà phê đặc sệt.

Lisa đóng cửa. Sương muối phủ trắng con đường quanh co vào biệt thự. Thu Thu quay lại, nắm tay người tớ gái giả hiệu :

— Tôi đi nhé.

Lisa nhìn tận mắt Thu Thu :

— Bà coi chừng.

Thu Thu cười :

— Lisa đừng ngại. Tôi đã trữ sẵn thuốc an thần. Một viên... chỉ một viên nhỏ là đủ...

Xe hơi đã khuất vào sương mù dày đặc.

Lisa đứng bần thần, phur vừa đánh mất món nữ trang quý giá. Lời nói bình thản của Thu Thu còn văng vẳng bên tai. Thuốc an thần ! Danh từ nghiêm chỉnh này đã được Thu Thu dùng một cách khôi hài. Và lại, đó không là thuốc an thần thì còn là gì nữa ?

Viên thuốc dẹt dẹt được bỏ vào miệng, thấm nước bọt cho ướt, hoặc lấy răng nghiền vỡ, là thần kinh hệ bị tê liệt tức khắc. Viên thuốc này làm người uống an thần, nhưng không phải an thần trong giây lát. Mà là an thần vĩnh viễn.

Cũng như Thu Thu, Lisa đã bỏ sẵn mấy viên trong túi, vừa tầm tay để có thể xử dụng nhanh chóng...

Bỗng Lisa giật mình.

Đại tá Bun vich đặt chân lên thềm, khoác ngoài quân phục cái áo tơi mỏng, cắt khéo, màu tím sẫm. Không gõ cửa và đợi Lisa lên tiếng, hắn vịn quả nầm, bước vào.

Hai tiếng thân mật « chào Lisa » mà người nữ

tỳ thường nghe không được cất lên. Bun vich đứng lại giữa phòng khách, giọng sắt như lưỡi dao cạo :

— Lisa bạn việc không ? Tôi có chuyện cần muốn nói.

Trông diện mạo của hắn, người tớ gái đoán biết câu chuyện sắp nói liên quan đến số mệnh của Thu Thu. Lisa mỉm cười ngoại giao :

— Mời đại tá tự tiện. Hơi tiếc là bà Mõna đã đi làm.

Bun vich chữa :

— Bà Susu chứ.

Lisa vẫn cười :

— Ấy, xin lỗi đại tá, tôi quên luôn. Phải gọi là bà Susu mới đúng.

Bun vich cời áo tơi, khoan thai ngồi xuống sa lông. Khi ấy, Lisa mới sực nhớ viên đại tá Sô viết đứng từ nãy đến giờ, và nàng đăng tri không kéo ghế mời hắn như thường lệ. Nàng vụt quên vai trò hiện thời của nàng, vai trò người tớ gái lớn tuổi, chất phát, trung thành và ngoan ngoãn.

Nghĩ đến cử chỉ hờ hênh của mình, Lisa chột dạ. Là sĩ quan điệp báo chuyên nghiệp. Bun vich khó thể bỏ sót thái độ khác thường của người nữ tỳ thiếu bình tĩnh.

Lisa tìm kể gỡ lại :

— Đại tá dùng cà phê nhé ? Cà phê pha với rượu rom uống rất đậm đà và ấm bụng.

Bun vich xua tay :

— Cảm ơn Lisa. Tôi đến đây hôm nay vì công vụ.

Người tớ gái trở mắt :

— Vì công vụ ?

Bun vịch mân mê cái bột lửa xinh xắn trong tay :

— Lẽ ra tôi phải đến vào lúc bà Susu còn ở nhà. Song tôi không thể làm vậy vì hai điều, thứ nhất, phải để Susu tới văn phòng, hôm nay là buổi làm việc đầu tiên, nghỉ nhà e bất tiện thứ hai, tôi muốn câu chuyện sau đây chỉ xảy ra giữa tôi và Lisa, và cố nhiên chỉ tôi và Lisa được biết.

— Thưa đại tá, chuyện gì à ?

—Ồ, chẳng có gì quan trọng. Tôi chỉ yêu cầu Lisa cho biết thêm chi tiết về đời sống cá nhân.

— Nếu đại tá cho phép, tôi xin hỏi lại một câu. Đại tá cần tôi khai thêm chi tiết để làm gì ? Tôi đã khai không sót điểm nào tại Mạc tư khoa trước khi lên đường.

— Theo lệnh thượng cấp, bà phải khai lại.

Cố tạo bộ mặt sững sốt lẫn sợ sệt. Lisa nói :

— Vâng, đại tá ra lệnh, tôi đâu dám trái, song cuộc đời thơ ấu của tôi quá phức tạp, không thể kể lại hết. Tri nhớ của tôi lại kém cỏi...

— Tôi sẽ giúp Lisa nhớ lại dần dần... Nào, chúng ta bắt đầu bằng ngày sinh, tên song thân...

— Thưa đại tá, tôi sinh vào ngày kỷ niệm Cách mạng Tháng Mười. Gia đình tôi thật vinh dự lớn lao. Đùng ngày tôi ra đời, 7 năm sau, đồng chí vĩ đại Lênin lên nắm chính quyền tại Liên xô.

Tôi chôn nhau, cắt rốn trong một làng nhỏ chuyên nghề chần cừu ở Uycòren, gần núi Uran. Cha tôi làm nghề đốn gỗ trong rừng. Chắc đại tá đã nghe nói nhiều về thời kỳ ấy, số tiền cha tôi lãnh hàng ngày chỉ đủ mua bánh khọt ăn cầm chừng.

Tội nghiệp mẹ tôi! Răng bà rụng hết nửa hàm.

nhai cháo còn khó, mà phải ngọam bánh cứng như đá...

Lisa nín bật.

Bun vịch nhận thấy mắt người tớ gái đỏ hoe và ươn ướt.

Người nữ nhân viên C. I. A. Jóng kịch thạt tài tình. Giờ đây, nhắm mắt lại, nàng có thể đọc vanh vách cuộc đời nghèo túng của người tớ gái mang cái tên dễ nhớ là Lisa.

Hồi còn ở Hoa kỳ, nàng đã học thuộc 30 trang giấy đặc chữ về cuộc đời của Lisa. Tinh báo Mỹ đã theo dõi quá khứ của người hầu gái mật thiết đến nỗi biết hết chi tiết, thậm chí biết cả số nốt ruồi, và nơi có nốt ruồi trong người nữa.

Bun vịch gọi chuyện :

— Sau đó, ông thân mắc bệnh từ trần phải không ?

Lisa phập phồng lo ngại. Rõ ràng là Bun vịch gài bẫy. Phụ thân của người tớ gái thật thụ — mà thì thể đã rữa thịt trong cái hố lấp đầy đất và đá dăm ở ngoại ô — đã thiệt mạng trong hàng ngũ Hồng quân, trong một trận giao phong với phe nổi loạn Bạch Nga.

Lisa bèn đứng phắt dậy :

— Đại tá lầm rồi. Cha tôi không chết vì bệnh một cách tầm thường như hàng vạn, hàng triệu người khác. Cha tôi là chiến sĩ của Hồng quân Xô viết. Sau Cách mạng, cha tôi tòng quân, và thăng cấp rất nhanh, nhờ chiến đấu dũng cảm. Và cha tôi đã hy sinh cho cách mạng...

— Xin lỗi Lisa. Tôi đã lầm. Tôi lầm với mẫu thân Lisa...

— Vàng... mẹ tôi từ trần vì bệnh ung thư.

— À, tôi nhớ ra rồi. Bà cụ bị ung thư gan. Ung thư gan là một trong những chứng nan y.

Bun vich lại đánh lừa Lisa lần nữa. Song nàng vẫn thuộc bài lâu lâu :

— Không. Mẹ tôi từ trần vì ung thư lá lách, không phải ung thư gan.

— Xin lỗi Lisa lần nữa. Lisa lập gia đình năm nào ? Phiền Lisa thuật lại một vài chi tiết về đời chồng thứ nhất.

— Đại tá chám chước cho tôi. Từ lâu, tôi không muốn gọi lại quá khứ nữa. Đống tro tàn còn nóng, đại tá ạ... Dựng vào, tay sẽ bỏng nặng... Tôi đã khổ quá nhiều, đừng bắt tôi khổ thêm nữa...

Lisa bung mặt, khóc rung rức.

Hồi ở Mạc Tư Khoa, nàng đã bung mặt khóc rung rức khi được nhân viên KGB hỏi về đời chồng thứ nhất. Tài đóng kịch của nàng đã lừa được Phản gián Số viết. Nàng sẽ lừa được đại tá Bun vich.

Lisa đã hiểu rõ nỗi lòng đau khổ của nữ tỳ mà nàng đội lốt. Lớn lên, người tờ gái chất phác gặp một gã đàn ông ăn nói mặn mà, giống hàng trăm, hàng ngàn gã Sở Khanh khác trên trái đất. Bụi tai, cô gái dầy thì đã ngã vào lòng hắn một đêm đông giá buốt mà tuyết trắng phủ đầy mộ phần Lenin ở Công trường Đỏ.

Từ mối tình vụng dại ấy sinh ra một đứa trẻ mũm mĩm, có con mắt đa tình như bố. Cô gái quê chung thủy về nâng khăn sửa túi cho gã đàn ông đẹp trai, song không được làm phép cưới.

Và chỉ một năm sau hắn quất ngựa truy phong, khiến người thiếu phụ thơ ngây đành dẫn thân trên đường gió bụi.

Tình báo CIA lục lọi, tra cứu nhiều tài liệu, hồ sơ, nên đã biết thân thế gã sở Khanh. Song chỉ biết được một phần nhỏ. Đó là nhược điểm mà địch có thể phăng ra. Lisa trình thượng cấp, xin điều tra thêm về gã đàn ông, nhưng C.I.A. không còn thời giờ rảnh rãng nữa. Lisa phải gấp rút thay thế người nữ tỳ của bác sĩ H.

Vi vậy, Lisa phải áp dụng một chiến thuật đặc biệt. Hễ nghe nhắc đến chồng con là òa lên khóc, và nhất định không hé răng.

Nếu Phản gián hỏi gặng, nàng chỉ làm bầm như người mơ ngủ :

— Vinh ky, đồ khốn !

Rồi càm bặt như thóc.

Vinh ky là tên gã sở Khanh. Lần nào áp dụng chiến thuật này nàng cũng thắng. Nhân viên thâm cung KGB đành lái sang chuyện khác, không đào sâu vào đời tình ái của người nữ tỳ hăm hiu nữa.

Song lần này Bun vich lại có thái độ khác hẳn. Hắn dẫn từng tiếng :

— Theo hồ sơ, Lisa chưa hề khai chi tiết về việc này. Vi vậy, Trung ương ra lệnh cho tôi gặp gỡ Lisa.

Lisa lắc đầu :

— Đại tá đừng hỏi gặng nữa vô ích :

Bun vich đòi giọng :

— Lisa không được quyền trái lệnh. Nói đi..

Nếu Lisa ngậm miệng, Trung ương sẽ tỏ thái độ...

Lời nói hờ hênh của Bun vich vừa giúp Lisa khám phá ra sự thật phũ phàng. Đùng là trung ương KGB ở Mạc tư khoa đã ngỡ vực nàng. Có lẽ Bun vich được lệnh đổi chiều lời khai của nàng với lời khai của người tờ gái thật thụ, được cất trong thư khố trung ương.

Lisa vẫn lắc đầu :

— Đại tá có thể bắt tội làm bất cứ mọi việc, song việc ấy xin miễn. Tôi không chiều ý đại tá được. Đây không phải lần đầu. Hồi ở trong nước, người ta đã căn vặn tôi nhiều lần, và lần nào tôi cũng nín lặng. Không phải tôi thiếu thiện chí, nhưng vì tôi đã trót nặng lời thề thốt. Tôi đã nguyện suốt đời không nhắc đến con người phụ bạc ấy nữa. Xin đại tá thể tình.

Bun vich nói :

— Đây là trường hợp đặc biệt. Nếu Lisa không tuân lệnh, miễn cưỡng tôi phải đưa về trụ sở an ninh. Tại đó, chưa ai ngậm miệng được hết.

— Tôi là công dân tốt. Tôi không phạm lỗi nào để đại tá bắt tôi thẩm vấn.

— Lisa đừng quên tôi là nhân viên chỉ huy trong ban An ninh KGB. Tôi có quyền giết người vô tội, thì thẩm vấn một người tờ gái là chuyện quá tầm thường.

— Đại tá đừng vội miệt thị. Nghề nào cũng đáng quý.

— Lisa lầm rồi. Nghề của Lisa chẳng có gì đáng quý cả.

— Tôi không làm chút nào. Tôi làm đầy tờ hầu hạ gia đình bác sĩ H. cũng như đại tá hầu hạ rong quân đội vậy.

— Đừng hờn.

Bun vich tát Lisa một cái đau điếng. Người nữ ty ngã lộn xuống đất.

Tuy bị đánh tạt nhãn, Lisa không hề tức giận. Mục đích của nàng là trêu tức Bun vich để sớm kết thúc cuộc thẩm vấn gay go. Và lại, nàng còn đeo đuổi một kế hoạch ghê gớm khác.

Bun vich cúi xuống nâng Lisa dậy. Lisa có thể thuận tay gạt ngang vào yết hầu Bun vich, và dầu hấn chiếm khói nguyên dai đen cũng khó thoát được miệng đòn bắt thần vô cùng nguy hiểm này.

Nhưng dầu sao nàng chỉ là người hầu gái, già nua, còm cõi, và không hề am tường võ nghệ. Bun vich đang bán tín bán nghi, một cử chỉ nhỏ nhặt của Lisa có thể giúp hấn phăng ra sự thật.

Lisa bèn nhăn nhó :

— Đại tá đánh tôi đau quá. Tôi chết mất !

Bun vich dẫu dịu :

— Tôi lỡ tay, Lisa đừng giận. Tính tôi nóng như lửa, nhưng tâm địa rất tốt. Sở dĩ tôi có thái độ cứng rắn vô lý là vì thượng cấp thúc giục.

Lisa vẫn sụt sùi :

— Không lẽ thượng cấp ra lệnh cho đại tá hành hạ một thiếu phụ yếu đuối và vô tội.

Bun vich lắc đầu, giọng ngưng nghịu :

— Không phải thế. Còn một lý do khác mà tôi chưa thể cho Lisa biết. Bây giờ, tôi phải về văn phòng. Tuy nhiên, trước khi đi, tôi cần nhắc lại Lisa một điều : lát nữa, thiếu tướng Luy